

Vladimir Sorokin
**DOKTOR
GARIN**

PISTORIUS & OLŠANSKÁ

Doktor Garin je epický dobrodružný román, jehož autor nepřestává čtenáře udivovat ohňostrojem nápadů a mistrovskou schopností žonglovat formou. Pohrává si při tom s prvky žánrů satirického, dystopického, epistolárního, fantastického, objevují se v něm i útržky deníků, fragmenty laciných seriálových románů a další brakové literatury.

Jeho příběh je situován do blízké budoucnosti: většina evropských a postsovětských států se rozpadla, na jejich místě vznikla řada malých státeků, jež spolu vedou nekončící boje, stále významnější roli v celém euroasijském prostoru hrají Číňané a islamisté. Vedle lidí obývají svět také další bytosti – malí a velcí tvorové, štětinatí mutanti, žijící v lesních bažinách, zombie... A tímto fantaskním, rozvráceným a rozbouřeným světem nechává autor procházet svého hrdinu, humanistického intelektuála a lékaře Garina (jehož čtenář může znát již z dřívějšího románu *Vánice*).

Garin během svého putování z altajského sanatoria, zničeného při vypuknutí války, prochází řadou bizarních míst a prostředí – komunou ozbrojených anarchistů, úkrytem pašeráků drog, hraběcím dvorcem či sídlem obří statkářky, zažije ničující raketový útok na altajské hlavní město, při kterém ztratí svou milovanou ženu, je zajat lesním národem, který jej spolu s dalšími zajatci přinutí k otročké práci... Jeho putování tak připomíná jinou slavnou knihu ruské literatury – Pasternakova *Doktora Živaga*, na niž Sorokin odkazuje nejen titulem, ale i řadou motivů, včetně u Sorokina doposud zcela neznámého motivu hluboké lásky, pomáhající jeho hrdinům přežít odloučení, chaos a vraždění a nalézt smysl života.

Vladimír Georgijevič Sorokin (1955) vyrůstal na moskevské periferii, v roce 1977 dostudoval Vysokou školu těžby ropy a zemního plynu, ale v oboru nikdy nepracoval. Odmítl vstoupit do Komsomolu, a tak byl po roce ze svého prvního zaměstnání v časopisu pro mladou literaturu *Smena* vyhozen. Začínal jako výtvarník, zabýval se knižní grafikou a konceptuálním uměním.

V roce 1985 publikoval pařížský časopis *A-Я* šest Sorokinových raných povídek a v témže roce opět ve francouzském nakladatelství Sintaxis vyšel jeho román *Fronta* (Očered'). V Sovětském svazu však Sorokinova díla vydávána být nesměla. Až v roce 1989 řížský časopis *Rodnik* otiskl několik spisovatelových povídek a postupem času Sorokin pronikl i do dalších časopisů.

Rokem 1992 se Sorokin dostal do širšího povědomí, když časopis *Iskusstvo kino* otiskl již zmíněný román v dialozích *Fronta*. Stále však byl považován „jen“ za experimentátora, o kterém si nikdo nebyl jistý, zda svými bizarními literárními obrazy násilí, nekrofilie a sexu pouze samoučelně šokuje, nebo skrze ně rozkrývá temné stránky moderního člověka i celé společnosti. Následující romány z něj však definitivně činí významného autora bestsellerů a všechny jeho nové knihy se prakticky vždy stávají literární událostí prvořadého významu. Světovou proslulost mu pak přináší zejména *Den opričníka*.

Nejvýznamnější knihy Vladimíra Sorokina:

Třicátá Marinina láska (Tridcataja ljubov Mariny, dokončeno

1983, první vydání francouzsky 1987; česky 1995)

Fronta (Očered', 1985; česky 2003)

Norma (Norma, 1994)

Teplý špek (Goluboje salo, 1999)

Srdce čtyř (Serdca četyrjoch, 2001)

Led (Ljod, 2002)

Trilogie (Trilogija – Puť Bro, Ljod, 23 000, 2005)

Den opričníka (Děň opričnika, 2006; česky 2009)

Cukrový Kreml (Sacharnyj Kreml, 2008)

Vánice (Metěl', 2010; česky 2011)

Telurie (Telluria, 2013; česky 2014)

Manaraga (Manaraga, 2017)

Doktor Garin (Doktor Garin, 2022)

PRIUS
PISTO

Vladimir Sorokin

DOKTOR GARIN

Pistorius & Olšanská
Příbram 2022

Tato kniha vyšla s laskavým přispěním Ministerstva kultury ČR

© 2021 by Vladimír Sorokin
Translation © Libor Dvořák, 2022

ISBN 978-80-7579-146-7 (PDF)
ISBN 978-80-7579-122-1 (tištěná kniha)

Hlas Zraku: Jeho rty se sešpulily v podlézavý úsměv.
Hlas Sluchu: A znovu se ptá: „Jakpak zdraví slouží?“

Velemir Chlebnikov
„Paní Leni'n“

„Miluji vás, doktore,“ zašeptala.

Anton Čechov
Pozdní květy

Část první

SANATORIUM ALTAJSKÉ CEDRY

Můj přelaskavý a v tuto chvíli daleký příteli, velevážený Platone Iljiči!

Jelikož ani na okamžik nepochybuji o tom, že naše doba, hnána náporom nelítostných živlů, vše uvrhne do temnot zapomnění, kojím se utopickou nadějí, že písemné doklady o naší epoše ji přece jen přežijí. Nesudte prosím příliš přísně moji vrtošivou umíněnost, ale chvílemi si připadám ne-li rovnou jako Strabón, pak rozhodně jako nový Pimen – a s tím se nedá dělat naprosto nic. Mou povinností je přinést svědectví. O minulosti. O budoucnosti. A samozřejmě o přítomnosti.

Nejdřív ale odpověď na vaši *čistě lidskou* otázku: žiji stejně jako dřív zdravě a poustevnický pokorně, ale vlastně docela dobře – na to, že se to vše odehrává ve stínu ohromujícího, monumentálního ohňostroje krvavé špíny, který vytrvale tryská a tryská a rozhodně se nechystá ochabnout. Bílé bombomety, remingtonisté s *rukama v krvi*, komunističtí kapitalisté, šmelinář a nicka, zhuāngshìpīn, *vražedná* sebranka, polská *recidivistka*, staří zabijáci, lehounký deltaplán, Šaljapinův bas i Hsu Mu Junův kreativní hvízd na moskevském nebi – to vše je tu s námi podnes a navěky. Jako starý měkkýš jsem vděčný své silné ulitě – za to, že mi umožňuje setrvávat v klidu a nekroutit se z donucení. A také se zavčasů zvolna odplazit do mého milovaného pohraničního Sokolnického lesa, který bohudík ještě nebyl celý vykácen a spotřebován na rakve.

Vám prospívá zdravý vzduch Altajských hor, kdežto mně zase šesest lesů v okolí Moskvy. Hrnek cikorky ke snídani, kuřátko k obědu, skýva teplého chleba s kozím máslem, které stloukla má milovaná žena, a k tomu sedmikráskový čaj s medem z našich úlů k večeři – co víc vlastně spisovatel potřebuje?!

Můj malý červotočivý psací stůl, patřící podle našeho nelitostného kritika Vulfsona „beznadějnému, ale až otravně neúnavnému diletantovi“, se stále ještě nerozpadl, ruka drží husí brk a nohy zase celé tělo.

Moje žlutá aktovka, kterou tak dobře znáte, se utěšeně plní.

Každopádně Vám bez sebemenších rozpaků mohu oznámit, že za poslední tři dny v Moskvě k žádným vyloženě tektonickým otřesům nedošlo. Popravy jsou prozatím pozastaveny. Chvála Bohu! Moje věci ovšem zatím nikdo netiskne. Bohužel! Jenže já mám stále na mysli Vaše moudrá slova, jimiž jste mě vyprovázel na konci léčení ve svém zázračném sanatoriu: „Neztrácejte naději. Naděje – to nejsou šaty.“ Vždy jste se vyjadřoval ve svrchovaně moudrých a zároveň záhadných úslovích a podobenstvích, jejichž smysl mi docházel až posléze. Po sedmi měsících jsem Vašemu altajskému žehnání na rozloučenou konečně porozuměl: skutečná naděje se obnosit nedá, tu si nemůžete stáhnout, vyprat a zase si ji obléknout. Protože jakmile ji na chvíli odložíte, přestanete doufat! To už pak opravdu není naděje, ale kus šatstva. Skutečnou naději musíme milovat, i když už je trochu ušmudlaná! Proto já tu svou do žádně čistírny neponesu. Doufal jsem, doufám a doufat budu.

To jsou v zásadě všechny novinky.

Cítím se obstojně. Záchvaty žádné. Na Glašu už se s těžítkem v ruce nevrhám. Přízraky se také neobjevují. Takže za fortissimo vivacissimo svého odchodu z Vašeho chrámu zdraví se naprosto na nikoho nehněvám. V našem šíleném a hnisavě veselém světě se dějí i onačejší věci. Pro mou psychosomatiku jsou tři a půl měsíce místo šesti naprosto dostačující.

Pročež i nadále zůstávám Vaším věčným a věrným přítelem, důsledným obdivovatelem vašeho aeskulapského nadání a svrchovaně oddaným literárním měkkýšem se žlutou aktovkou.

Jevsej Avigdorovič Voskov

P.S. Dovolte mi ještě jednou Vám poděkovat za své uzdravení. Za vaši metodu, za psychiatrickou hypermodernu. Na to na všechno nezapomenu nikdy – doktora Garina s jeho blackjackem si vybavím i na smrtelné posteli.

P.P.S. Také mi prosím dovolte připojit k dopisu několik úvodních kapitol mého nového veselého humanistického (a už teď těžce zkoušeného!?) románu. Jakákoli Vaše reakce mě mimořádně potěší, byť by byla sebenelítostnější.

Garin přejel prokouřeným nehtem po hologramu s dopisem, který se vznášel v jitřním prosluněném vzduchu nad jeho pracovním stolem. Z hologramu začal pomalu proudit text románu:

Jevsej Voskov

MILK'N'ROCK

ANEB

K ČEMU JE TI AMERIKA, JOHNNY?

Román

I

26. března 1953 nenapodobitelně rezolutní Lavrentij Berija zatkl a popravil odporné a v pozdněbolševické mizantropii a nepřítelosti beznadějně uvízlé Chruščova, Žukova, Vorošilova, Molotova a Kaganoviče a vyhlásil Nový NEP.

V těchto nepřehledných dobách zcela spořádaná a vskutku bohobojná rodina Bobrovových tiše a nenápadně přežívala ve své beznadějně útulné vísce Ropšino na řece Pachře. Nové myšlenky z Kremlu zavanuly jako jarní vítr. Petrova rodina, utýraná poválečným chorobným a ve své ubohosti zcela bezvýchoďným kolchozním životem, vzhlížela k tomuto závanu velkých změn jako první sněženky k nebi.

„Mlíko...“ pronesl Petr, sotva vstoupil do chléva, který se mu podařilo za cenu nelidského úsilí alespoň trochu poopravit, a pohlédl na vyzáblou kravku Dcerunku, přežvykující nahnilé seno.

V pološeru chléva, zaplaveného hutnou životadárnou vůní hnoje, ho najednou napadla věc naprosto jednoduchá a jasná: spojí se s bratry Ivanem, Fjodorem a Pavlem a k tomu se švagrem Čapíškou, vezmou si ve spořitelně úvěr, nakoupí dvanáct krav, pár tažných koní, sekačku a odstředivku – a pak už jen budou vyrábět máslo, tvaroh, smetanu a to všechno vesele prodávat v Moskvě...

Přesně ve stejném okamžiku seděl v dalekém Kansasu s kytarou v ruce pohledný mladý muž jménem Johnny Uranoff u televize a sledoval zprávy z dalekého Sovětského svazu; najednou strnul, jako by ho štípla dotěrná, nebezpečná a nelítostná kansaská vos, takže kytaru odložil, ze všech svých mladých, junácky nekompromisních sil se plácl do kolen a zvolal:

„Rock'n'roll!“

Garinův prst zavřel jak dopis, tak přílohu.

„Plž nůž nenabrousí...“ zamumlal si doktor pod nos, zvrátil se do opěradla pohodlného *chytrého* křesla, které se pod jeho zády ihned mručivě zahýbalo, vytvarovalo se do potřebné ranní polohy a zahájilo masáž.

Garin otevřel novou krabičku papiros Ural, jednu vytáhl, poklepal náustkem z tuhého papíru po víčku, ten si pak zastrčil mezi masité rty, trvale nesoucí ropuší, nespokojeně utrápený výraz, škrtl sirkou, zapálil si, vyfoukl dým a v mručícím křesle se uvelebil ještě pohodlněji.

Nasadil si na velký, síť fialových žilek potažený nos cvikr a pohlédl do širokého trojdílného okna. Cedrový les, který zaplavilo světlo ranního slunce, při pohledu odsud, z prvního patra sanatoria, věčně nateklé Garinovy oči vždy potěšil. Kouřil dál a s hlučnou rozkoší dým vtahoval a zase vyfukoval. Bledě blankytné dubnové nebe na východě bylo potažené skoro neviditelnými péřovými oblaky, připomínajícími skvrnky přepuštěného másla. Pootevřeným oknem sem dolétaly hlasy tokajících drozdů.

Garin mohutnou rukou shrábl ze stolu prázdnou krabičku od papiros a mrštil jí do odpadkového koše. Případalo mu, jako by s ní vyhodil i včerejšek – celý zmatený, dlouhý, úporný a nepřínášející uspokojení.

„Teplo není chlad...“

Dokouřil, počkal, až masáž doběhne, pak vstal a přistoupil k oknu. Doširoka rozprostřený les, zalitý sluncem, tvořily převážně cedry, mezi nimiž se tu a tam černaly smrky a tyčily se i bělostné kmeny bříz, posetých krůpějemi bobtnajících zelenavých pupenců. Za lesní lavinou, prostírající se do dáli, se modraly Altajské hory s bílými sněhovými čepicemi.

„Jaro přišlo, smrt nenašlo...“ broukl doktor a jeho tuhý nehet navyklým pohybem cvrkl do okenního skla.

Jaro přišlo v tomto roce brzy, dokonce až příliš brzy. Sníh roztál už na samém začátku dubna, udržel se jen tu a tam ve stínu lesa, kdežto kolem chomáčů mechu a staré trávy vyrazily sněženky, bělostné sasanky a fialové kandíky; pupence na keřích už taky pukaly. Celý les ale opanovali drozdi, rámusící drozdi. Jitřní záplava jejich hlasů přehlušovala jak daleké tetřeví trylky, tak ospale tlukoucí slavíky či osaměle se připomínající kukačku.

Garin přistoupil ke stolu a stiskl knoflík staromódního selektoru, pamatujícího ještě sovětské časy.

„Ano, Platone Iljiči,“ ozval se hlas jeho sestry-sekretářky.

„Jdeme na vizitu, Mášo.“

„Už vás očekáváme.“

Přešel přes celou prostornou pracovnu, otevřel šatní skříň, v níž visel jeho tmavohnědý kašmírový převlečník, šedý oblek a bílý plášť. Plášť si navlékl a zapínaje si knoflíky vykročil k zrcadlu, přičemž si tiše zabroukal: „Ne, to ne, nikoli tebe mám horoucně rád!“ V zrcadle se odrazil šéflékař sanatoria Altajské cedry v celé své impozantní podobě: zjevil se v něm vysoký plný dvaapadesátiletý muž s vyholenou lebkou, masivním obličejem s výraznými ústy a mohutným plnovousem, už lehce protkaným šedinou. Knír si stejně jako lebkou holil. Na velkém umíněném nose se třpytil zlatý skřípec, jehož řetízek si prsty bílými a buclatými jako bavorské klobásky připínal beze spěchu ke knoflíku pláště. Když byl hotov, prohlédl si nateklýma očima svůj odraz v zrcadle ještě jednou, uhladil si plášť, vrazil ruce do hlubokých kapes, v jedné nahmátl zapalovač a ve druhé santalový růženec. Pak se lehce zhoupnul na titanových nohách, matově zářících pod pláštěm v jitřním

slunci a obutých do polobotek světle žluté barvy. V sanatoriu doktor kalhoty zásadně nenosil a své kovové dolní končetiny nikterak netajil. Na úvodní ostýchavě překvapenou otázku kolegů „proč?“ odpověděl lakonicky:

„Ewige Erinnerung!“*

Dál už se ho nikdo na nic neptal.

Garin se prudce otočil, přistoupil k protější stěně s velkou mapou Altaje, posetou pestrobarevnými praporky na špendlících, pohlédl na starý německý barometr, signalizující pěkné počasí, a s hřebíku sejmul černý gumový obušek blackjack velikosti a tvaru pivní láhve s koženou smyčkou na slabším konci. Tou provlékl svou levičku a vykročil do chodby. Pak se rozmáchlým krokem vydal ke světlému vestibulu na konci a obuškem se popleskával po stehnu. Titanové nohy v chůzi nevydávaly žádný specifický zvuk.

V hale seděli na béžových pohovkách dva lékaři, tři zdravotní sestry a dva statní sanitáci. Jakmile spatřili blížícího se Garina, všichni ihned vstali.

„Dobré jitro, panstvo!“ pozdravil je už zdálky hlasitě Garin.

„Dobré jitro, Platone Iljiči!“

Garin k nim přistoupil, doktorům podal ruku a ti ji s lehkým věcným pokývnutím stiskli. Sestry udělaly pukrle a sanitáci se uklonili.

„Jak to tak vypadá, jaro nám dál přeje!“ pronesl Garin nahlas a dunivě, ale v tom hlasu jako by zároveň zazníval pečlivě tajený úlek z jeho zvukné rozhodnosti.

„Tentokrát přišlo přesně o měsíc dřív,“ pousmál se starší z obou lékařů, Andrej Sergejevič Štern – dlouhý a vyzáblý jako bidlo, s dýňovitou proplešatělou hlavou a protáhlým, jakoby velbloudím obličejem, v němž byl nápadný odchlíplý spodní ret.

„I křivatce už kvetou,“ hlásila doktorka Paková, subtilní dáma v hranatých brýlích a s krátce, po chlapecku zastřiženými vlasy. „Vskutku k neuvěření!“

„Je to jaro všem pro potěchu,“ usmála se kyprá přívětivá blondýnka, hlavní sestra Olga. „Na jaře je to veselejší než v zimě, no nemám pravdu?“

*Věčná připomínka! (něm.)

„Veselejší ano!“ zaburácel Garin. „Obzvlášť pro drozdy...“

„Fakt je, že nenechají člověka pořádně se vyspat,“ pokývala úhlednou hlavinkou sestra-sekretářka Máša s černým obočím a neklidnýma očima, tvářící se jako vždy poněkud nadutě. „Už čtvrtou noc si musím brát špunty do uší!“

„Je to drozdí vpád!“ Garin se hlasitě poklepal po titanovém lýtku. „Invaze! Náhlá nemoc lesa! Ale kdo by z ní neměl radost? Kdo by byl proti? Všichni jsme pro!“

„Jenže co jarní zhoršení zdravotních potíží?“ ušklíbl se trpitelky Štern a spodní ret vyšpulil, jako by všechny zapřísahal. „U tří už to propuklo. Dřív než obvykle.“

„Asi u Angely, co? A u Justina...“

„Taky u Šinzóa.“

„U Šinzóa? Tak to bych nečekal!“

„Ano, jinak vypadá vyloženě asymptomatický.“

„Asymptomaticnost, můj drahý doktore Šterne, není moucha v jantaru!“ Garin se znovu zvučně poklepal po titanové noze. „Prohlédnu ho hned po snídani, jako prvního! Tak už pojďme, pojďme!“

Zamířil k širokému schodišti z altajského žltorůžového mramoru a poklepáváje blackjackem po zábradlí začal stoupat vzhůru. V prvním patře sanatoria se nalézaly nemocniční pokoje, bylo jich v Altajských cedrech celkem dvaatřicet. Toho neobyčejného jara tu však bylo pouhých osm pacientů. Sanatorium si pronajali celé, a to tak rychle a nečekaně, s takovou finanční nabídkou a v atmosféře takového nátlaku státních úřadů, že majiteli zotavovny nezbylo než na dobré renomé dosti proslulého zdravotnického zařízení zapomenout a dosavadní pacienty i za cenu značných skandálů propustit do domácího ošetření.

Nadstandardní pokoje, jichž bylo celkem dvanáct, se nalézaly v pravém křídle, kam zdravotníci prošli chodbou vyzdobenou obrazy altajských impresionistů.

Saniťák zaklepal na dveře pokoje č. 1, ale společně s kolegou zůstal na chodbě. Ostatní vstoupili dovnitř. Byly to vlastně dvě místnosti s velkými okny, s pohodlnou manželskou postelí a malým salónkem s koženými křesly, s audiověží, akváriem, spoustou

pokojoyých květin a koupelnou, jejíž dveře byly otevřené. Pacient zrovna trůnil na záchodové míse a čistil si zuby.

„Good morning, Donald!“ nakoukl Garin do koupelny.

Pacient si čtyřprstou rukou vytáhl kartáček z obrovitých úst, štavnatě si odplivl a hlubokým hrudním falzetem pronesl:

„Heavens to goddamn Betsy, it is a good morning!“*

„Sleeping? Feeling? Appetite?“ držel se Garin dál své nanejvýš prostinké angličtiny.

Pacient si kartáček strčil zpátky do úst a pokračoval v čištění zubů.

„Complaints? Wishes?“

Pacient hlasitě a táhle vypustil plyny, utrl si z role toaletního papíru, vytřel si zadnici, ukazovákem bez nehtu stiskl tlačítko splachovadla, praštil sebou na kachlíkovou podlahu, po masitých bílých hýždích se vydal k židli, stojící u umyvadla naproti míse, opět na hýždích si obratně nadskočil a pohodlně se na ní usadil. Aniž by Garinovi a jeho svitě věnoval sebemenší pozornost, vytáhl kartáček z úst, ze sklenice si lokl vody, obrovskou hubu si odporně nahlas vykloktal a přímo do zrcadla vyprskl kalně bílý proud. Počkal, až se jeho obraz tím svinstvem zase prodere, usmál se na sebe a pronesl:

„Hi, Donald!“

Z krabičky vylovil papírový ubrousek, otřel si jím to, čemu by se snad dalo říkat obličej, zmuchlal ho a odhodil na zem, pak se chopil flakónku s dezodorantem a začal si hojně zkrápět to, čemu by se snad dalo říkat tělo. Pacienta jménem Donald v zásadě tvořila obrovská bílá zadnice, místy posetá shluky drobných ryšavých pih. V horní části zadnice se nalézala velikánská pyskatá huba, cosi jako plochý nos i s chřípím a vlastně krásné oči, pětikrát větší než lidské. Z oblých boků zadnice čněly dvě tenké a obratné čtyřprsté ruce. Vpředu dole, kde bývá pohlavní orgán, se dala spatřit jen hladká prázdnota.

Ostatních sedm klientů sanatoria vypadalo fyziologicky naprosto stejně. Jejich zadnice se lišily jen tvarem a odstínem pleti, oči

*Jaký dojebaný, nádherný ránko! (ang.)

zase délkou a barvou řas, popřípadě barvou rohovky. Donald měl řasy světlé, kdežto oči bleděmodré. Když flakónek odložil, otočil se ke Garinovi:

„See you later, doc! Karašo?“

„Dobrá,“ přikývl spokojeně Garin a společně s ostatními apartmá opustil.

„Ten je stabilní!“ pronesl už v chůzi a Máša si udělala zelenou poznámku do průhledných desek.

„Na pokoji došel bourbon,“ hlásil jeden ze sanitáků.

„Good!“ klepl se po koleni Garin.

Saniták zaklepal na dveře č. 2 a ihned je otevřel. Nemocniční pokoje v sanatoriu neměly žádné zámky. Garin vstoupil dovnitř:

„Buon giorno, Silvio!“

Pěstěný opálený pacient ležel v posteli pod příkrývkou, kouřil a díval se na hologram, na němž pod vodopádem pobíhaly nahé dívky. Jakmile spatřil šéflékaře, vypnul hologram, cigaretu zamáčkl do popelníku, příkrývku ze sebe shodil, seskočil na podlahu, po hýždích se horempádem rozběhl ke Garinovi a skočil mu na prsa:

„Buon giorno, signor dottore!“

Doktor, který Silviovy zvyky dobře znal, ho navyklým pohybem sevřel v náručí. Silvio Garinovi mlaskl pusou přímo do plnovousu, ústa se mu roztáhla v radostném úsměvu, ani na doktorovu úvodní otázku nečekal a rovnou odpověděl:

„Fine, fine, I'm always fine!“

Anglicky mluvil zhruba stejně jako šéflékař.

„Sleeping? Feeling? Appetite?“

„Eccellente!“

„Complaints? Wishes?“ Garin prsty cítil jeho teplé, drsné, místy ochablé hýždě.

„No complaints! Only wishes! But you know everything about my wishes, signor dottore!“ rozchechtal se Silvio do Garinova plnovousu.

„Jasně, že vaše přání znám!“ zasmál se i doktor, opatrně Silvia postavil na zem a skláněl se nad ním jako Sabaoth. „Je báječné, když si pacient něco přeje! To znamená, že všechno probíhá dobře.“

Jen vás moc prosím, drahý Silvio – nezapomínejte na svou porušenou peristaltiku. Večer žádné bílé víno! Ani sladkosti! Ani tučné jídlo!“

„Peristaltika! Jak rád bych na ni zapomněl! Jenže na ni naopak myslím, krucipráce! Proto si večer dávám jen sklenku červeného, víc rozhodně ne, signor dottore! A místní sladkosti mě nelákají vůbec. Protože copak se nějaké sladkosti dají srovnat s cannoli mé nebožky maminky?! Kdo na světě dnes umí udělat podobné cannoli? Nikdo! Po smrti mé maminky se svět změnil k horšímu, ale to vy víte lépe než já, můj drahý!“

„Jenže my musíme směřovat vpřed, Silvio.“

„Jistě – s drzou tlamou a optimismem!“ zařehonil se Silvio a vyskočil na postel. „Co nám taky zbývá! Dáme si dnes u oběda po sklence?“

„Po půl sklence!“

„D'accordo!“

„Opravdu jste spal dobře?“

„Skvěle!“

„Tak to máme radost.“

„Jste všichni báječní, doktore – vy, vaši asistenti i vaše sestřičky!“ A Silvio poslal celé Garinově svitě vzdušný polibek. „Líbí se mi tu čím dál tím víc!“

„To jsme rádi,“ usmála se na něj doktorka Paková.

„Naše sanatorium je unikátní,“ ohrnul spodní ret Štern.

„Bravo!“

„Tak pěkný den!“ Garin se otočil směrem k východu, ale Silvio ho chytil za spodní lem pláště.

„Signor dottore, please, blackjack!“

A otočil se k němu zadkem.

Garin svůj blackjack namířil na levou Silviovu půlku. Do kůže na jeho zadnici se s praskotem zakously modravě bílé elektrické výboje.

„O, Dio!“ zakvílel Silvio.

Garin obušek namířil na druhou hýžd' a znovu stiskl tlačítko.

„Porca Madonna!!!“ zaúpěl Silvio na celý pokoj.

„Hodně zdraví!“ konstatoval šéflékař rusky, když kúru ukončil.

Silvio se svalil na postel, otočil se na záda, sevřel ruce v pěst a vztyčil oba palce. Pak se vydýchal a posadil se:

„To je... velkolepé. Velkolepé! Nejlepší ze všech léků na světě! Jste génius, signor Garin! Člověku po ránu nic nepročistí mozek líp než váš blackjack!“

„Díky za uznání!“ uklonil se Garin a vyšel na chodbu.

„Taky stabilní,“ utrousil směrem k Máše.

Obyvatel apartmánu č. 3 ležel v posteli a přikrývku měl přitaženou až k očím. Rozhodně ale nespal. Na příchozí nijak nereagoval a neodpověděl ani na Garinův ranní pozdrav. Šéflékař přisedl k němu na lůžko, přikrývku odhrnul a přiložil dlaň tam, kde normální člověk mívá čelo.

„Teplotu nemám, jsem zdrav,“ promluvil konečně pacient a zahleděl se kamsi mimo Garina.

„What's happened, dear Justin?“

Doktor ho uchopil za ohebnou ruku a nahmátl puls.

„A puls bude taky normální, tím jsem si jist...“

„Trochu zpomalený. Co vás trápí?“

„Sny, přece sny...“

„Už zase?“

„Ano.“

„Dobře. Přijďte po snídani. Probereme to a rozhodneme se, co dál.“

„Ale to se dá převyprávět hned!“ Justin zvedl ohebné ruce na polštář a založil si je do týla. „Všechno souvisí s místními bahenními koupelemi.“

„Ale v altajském jílu je velká síla,“ opáčil Garin, sejmul skřípec a zahleděl se do pacientových krásných hnědých očí.

„No právě! Přesně to jsem jim také řekl.“

„Komu?“

„Přece poslancům! Předstoupil jsem před ně s novou iniciativou, což je povinná plošná bahenní léčba všech našich občanů. A musím konstatovat, že to byl jeden z mých nejlepších projevů. Mluvil jsem a mluvil... jako už dávno ne! S obrovským zápalem, nadšeně, obsažně a zároveň poutavě. A ty argumenty, jaké jsem uváděl! Mluvil jsem o zdraví národa i o nových perspektivách, které

se všem občanům země po bahenní léčbě otevřou. O starých lidech, kteří se tak dočkají nového života, či zase o mládeži, která tím pádem bude nejzdravější na světě. O ženách, jež budou rodit výlučně zdravé děti. O následném růstu průmyslové výroby, o ekonomickém skoku, o rozkvětu celé země, nových fantastických výhledech, o všeobecném požeňání a štěstí. Parlament mě poslouchal se zatajeným dechem. Mám vyříbený cit pro jakékoli publikum, před nímž mluvím. A poslanci doslova strnuli. Bylo to... skvělé. Svou řeč jsem uzavřel prohlášením, že nás všechny čeká jen a jen štěstí! Jenže místo bouřlivého potlesku... místo aplausu... místo toho všeho...“ Justinův hlas se zachvěl, „místo očekávaného...“

„Neberte si to tolik, můj drahý,“ pohladil ho Garin po ruce.

„Místo potlesku... se rozchechtali. Docela jednoduše... mě zasměšnil!“

Pacient se rozeštkal. Z jeho velkých očí vytryskly slzy.

Garin ho dál hladil. Ostatní stáli mlčky kolem.

Když se Justin dosyta vyplakal, popotáhl nosem, k němuž Garin okamžitě přiložil papírový ubrousek. Pacient se vysmrkal a ztěžka si povzdechl:

„Hned nato vstal šéf zelených ve sněmovně a prohlásil: právě jste se přesvědčili, dámy a pánové, nakolik se naše státní moc vzdálila lidu. A všichni mu hned nadšeně zatleskali. Ne mně, ale tomu beznadějnému populistovi! Tak jsem řekl: Nerozumím vám! – Ach tak, vy nerozumíte! Tak si pořádně protřete oči, pane premiére, a postavte se laskavě na pevnou zem! A celá sněmovna znovu začala rytmicky tleskat: Na zem, na zem, na zem! Aniž bych cokoli chápal, sestoupil jsem z tribuny dolů na podlahu. Jenže vtom... v tu chvíli, pane doktore...“

Jeho hlas se opět roztřásl.

„Klid, příteli, klid...“ hladil jeho oblé čelo doktor.

„Najednou... jsem pochopil, že místo podlahy je všude bahno, samé bahno! Lepkavé... černé... bahno! A oni se rozeřvali: My všichni v tom jílu vezíme už dávno! Tak jsem vyběhl z parlamentu ven... a... kolem... všude kolem, úplně všude... bylo jen bahno a zase bahno! A já se do toho bahna propadal! A začal se v něm topit!!!“

Pacienta znovu roztřásl vzlyky.

„Doktorko Paková,“ otočil se Garin. „připravte svůj koktejl. Po-
dávejte mu ho třikrát denně. Bahenní léčbu zatím pozastavíme.“

„Samozřejmě,“ přikývla. „Víc mu budou svědčit radonové kou-
pele.“

„Přesně tak!“

„Všude, úplně všude samé bahno... jen a jen bahno... Není
kam stoupnout... nikde pevná zem pod nohama-a-a! Všude jen
ba-a-ahno-o-o-o!“ štkal pacient.

Paková se otočila k sestře.

„Takže čtyřka. Běžná dávka. Hned po snídani a pak podle roz-
pisu.“

„Dobře,“ přikývla sestra.

Když se pacient uklidnil, Garin z něj stáhl příkrývku:

„Obratťe se na břicho, můj milý!“

Pacient ho se vzlyky a posmrkáváním poslechl. Garin mu na
hýžd' namířil blackjack. Zapraskaly světlemodré blesky.

„O, my Go-o-o-o-o-od!“ zařval pacient do polštáře.

Garin vypustil blesky i do druhé půlky a pacient znovu zaječel.
Šéflékař ho zakryl, vstal a zamířil ke dveřím.

„Nestabilní,“ broukl na Mášu.

Ta do svých desek učinila červenou poznámku.

„Tak to je klasika!“ zahřímá Garin už na chodbě. „Cotardův
syndrom v krystalické podobě!“

„Hypochondrický gigantismus,“ přikývla souhlasně Paková
a narovнала si brýle. „Nějaké výhonky tu byly, už když jsme ho při-
jímali, ale ty teď bujně vyrašily. Vrcholu to ovšem zatím nedo-
sáhlo.“

„Váš koktejl ho dá do pořádku.“

„A váš blackjack je přímo zázračný!“

„Takhle zvítězíme!“

Sotva Garin stanul na prahu pokoje č. 4, odkudsi se na něj vyří-
tila kniha. Ještě za letu ji jako šíleného ptáka zasáhl a sestřelil svým
čarovným obuškem, zvedl ji a podíval se na název:

Pelham Grenville Wodehouse
LOVE AMONG THE CHICKENS

Pacient, který po doktorovi knihou mrštil, zmizel v koupelně.

„Copak, příteli, vám se Wodehouse nezamlouvá?“ zeptal se Garin, knihu podal sanitákovi a vstoupil dovnitř.

„Unreadable,“ ozvalo se z koupelny.

„To jsem nemocnému poradil já,“ poznamenal Štern. „Je to takové lehké, veselé čtení.“

Koupelny tu taky neměly zámky a Garin pootevřel dveře. Pacient s bělostnou pleťí a nezvykle dlouhými ryšavými řasami sebou zrovna hlučně plácl do plné vany a podlahu tak zaplavil vodou. Najednou ale zase z vany vyskočil a pleskaje hýžděmi se z koupelny ven vrhl takovou rychlostí, že se Garin sotva stačil rozkročit a udělat mu tak cestu. Pacient se prosmekl mezi šéflékařovými nohama, po mokrých půlkách doklouzal až ke konferenčnímu stolu, z otevřené krabice vylovil doutník, strčil ho do úst, zapálil si a okamžitě se vrhl zpátky do koupelny. Garin ho znovu pustil mezi svými rozkročenými nohama. V apartmá panoval strašný nepořádek a nebyla tu jediná věc, která by zůstala na svém místě – polštář a přikrývka se válely na podlaze. Pacient se přikolébá až k vaně a strčil palec do vody:

„Nene... teď ne...“

Na místě se otočil, vykolébá se z koupelny a zazmítal se po pokoji:

„Kde to je, krucifix? Tak kde...?!“

„What are you looking for, dear Boris?“ zeptal se Garin.

„Kde je moje kniha? Proč a jakým právem se mi tu neustále odebírají mé knihy, faly, pistole, kordy, dinosauri i ženy?!“ spustil pacient svou překotnou britskou angličtinou, jíž doktor sotva rozuměl.

„Přece tady,“ vzal ji Štern ze sanitákových rukou a podal Borisovi. „Měl jsem pocit, že se vám zamlouvá...“

Ten si ji přitiskl k břichu:

„Je báječná! Epochální! Je to nejlepší a nejmoudřejší kniha světa – hned po Jidášově evangeliu!“

„Jak se cítíte?“ Garin shůry shlížel na svého pacienta. „Co spánek? Co chuť k jídlu?“

Pacient sklopil své dlouhé řasy a zhoupal se na místě:

„Pros-tě-hnus!“

„Co přesně máte na mysli? Špatně spíte?“

„Naopak – přímo skvěle!“

„No a ta chuť k jídlu?“

„Do-ko-na-lá!“

„Pociťujete úzkost? Tíseň?“

Pacient otevřel oči a vrhl na všechny zoufalý nechápavý pohled, jako by je viděl poprvé v životě:

„Kde je?!“

„Co?“ blýskl Garin skřipcem.

„No můj oblíbený falos!“

„Hned za vámi,“ napověděla Paková.

Boris odhodil doutník na koberec, vrhl se k fialové schránce a otevřel ji. Ležely v ní tři umělé pyje.

„Where’s Big Ben?“ rozkřičel se dotčeně.

„Nedělejte si starosti, určitě tu někde bude!“ A doktorka Paková začala přecházet po místnosti a dívat se, co se kde válí.

„Where’s my Big Ben?“ zaječel Boris ještě silněji.

Jeho kypré umíněné rty se zkrivily a odhalily tak dvě velké jedničky nahoře.

„Nebojte se, hned ho najdeme...“ a Pakové na pomoc vyrazily i obě sestry.

„Where’s my Big Be-e-en?!“ rozplakal se pacient, vzápětí se skácel na záda, zašoupal hýžděmi po podlaze a celý se točil na místě.

„Ale no tady je přece, tady!“ našla jedna ze sester konečně umělý úd s hranatým žaludem a podala ho Pakové.

Ta přidřepala k pláčícímu a nález mu položila na břicho:

„Uklidněte se – tumáte!“

Okamžitě se umělého údu chopil, přestal plakat, posadil se, zamrkal mokkými ryšavými řasami a s dotčeným vztekem začal chrlit:

„Jaké ústavní právo vás opravňuje k tomu, abyste konfiskovali můj majetek? Kdo vám dovolil překročit zákon, dopouštět se zvláště, pošlapávat základní lidské právo na soukromý život, párat se v mých privátních záležitostech, kašlat na vznešené evropské tradice a jen tak zničehonic zahodit všechno to, co po pět staletí

s takovými obtížemi vršili a budovali naši prapradědové a na čem jsou dnes založeny, na čem spočívají a úspěšně se vyvíjejí veškeré tradice civilizované Evropy?“

Garin pohlédl na Pakovou, u níž v tuto chvíli hledal jazykovou podporu. Ta svůj titul PhD získala v Cambridgi, a tak mu svou skvělou angličtinou okamžitě přispěchala na pomoc:

„Neprodleně zařídíme, aby byl zatčen a před soud postaven kdokoli, kdo by se třeba jen pokusil usilovat o váš majetek!“ pronesla a výhrůžně se nad ním sklonila.

Strnul a jen beze slova mrkal dlouhými řasami:

„Opravdu?“

„Přisahám!“ odpověděla ledovým hlasem.

Boris odhodil umělou náhražku mužského pohlaví stranou, vyskočil, objal její kolena a přitiskl se k nim.

„V altajské lékaře jsem vždycky věřil!“

„A dobře děláte!“ pronesl dunivě Garin. „Rozhodně se o vás postaráme. Ale teď dovolte, drahý příteli...“

Namířil blackjack na Borisovy pružné a hladké půlky a vypálil do nich dva obvyklé výboje. Pacient klidně stál a mlčky objímal kolena doktorky Pakové.

Doktor nechal blackjack pomalu klesnout.

Boris si zadnici poškrábal, rozběhl se a hbitě vyskočil na koženou pohovku. Okamžik jen seděl, dál rychle mrkal a něco si nerozumitelně mumlal. Pak se rozchechtal a pohodlně se rozvalil:

„Takový donebevolající nesmysl!“

„Jak prosím?“ přeptal se Garin.

„Přece že poválečná Evropa baží po tom, aby se sloučila ve Spojené státy evropské – to je nesmysl!“

„Myslíte?“ ozval se Štern.

„Emmanuelovi už jsem plivl do obličeje. A můžu do něj plivnout i té bábě Angele, stačí, aby jen cekla! Jen ať si zase něco zkusí, ta stará provokatérka!“

„Chuť k jídlu máte?“ zeptal se Garin.

„Kde je můj dinosaur?!“ zařval najednou Boris, okamžitě seskočil z pohovky, vrhl se do ložnice a začal se po ní zmítat sem a tam.

Obě sestry se vydaly za ním, aby mu s hledáním pomohly. Boris rejdil po zaneřáděné ložnici sem tam a hlučně pleskal hýžděmi o podlahu. Napříč přes postel se naznak uložil spící plastový androgyn s ženskou tváří, velkými ňadry a čnicím průhledným údem. Nad tím vším visel velký obraz ve zlaceném rámu – Spící řezník od Luciana Freuda. Bylo to oblíbené Borisovo plátno, které ho nerozlučně provázelo na všech cestách.

„Kde je?! Kdo to dovolil?!“ zmítal se Boris sem a tam.

Když nic nenašel, vrhl se k radiátoru, praštil se o něj, až to zadunělo, a rozječel se:

„Kdo vydal příkaz k zabavení dinosaura?! Kdo podepsal konfiskační protokol?!“

„Ale nikdo, nikdo,“ uklidňovala ho kvapně Paková. „Však se najde, nedělejte si starosti.“

„Nenajde se nikdy! Je ztracééén, navždýýý!!!“ kvílel pacient a zpod obrovských ryšavých řas se jako krupobití sypaly slzy.

Doktorka Paková už k němu vykročila, ale Garin jí varovně položil na rameno svou těžkou dlaň:

„Klid, to jsou již ustupující symptomy,“ poznamenal rusky.

Boris štkal jen chvílku. Pak popotáhl a najednou se začal po podlaze plazit k posteli a zpola se pod ni vecpal tak, že venku zůstala jen zadnice, po elektroterapii celá zrudlá. Postel se zachvěla. Androgyn otevřel oči, posadil se a začal se rozhlížet.

„No vida, kde jsi!“ ozvalo se tlumeně zpod postele.

Funící Boris vylezl ven s černou koulí v ruce, posadil se na podlahu a šťastně se rozesmál:

„Tak on si vzal do hlavy, že se vrátí zpátky do druhohor!“

Pak po kouli pleskl. Ta se rozsvítila a uvnitř se objevil stříbřitý tyranosaurus, který se ihned roztančil a chraplavým basem zapěl:

*I'm worse at what I do best
And for this gift I feel blessed
Our little group has always been
And always will until the end*

Hello, hello, hello how low...

Boris kouli mlaskavě políbil, přitiskl si ji na břicho, vyskočil a mezi kvapně se rozestoupivšími zdravotníky po nachových půlkách proběhl zpátky do koupelny, kde se vymrštil vzhůru a znovu sebou plácl do vany, takže vše kolem něj smočil další příval vody.

„Rekurentně stabilní,“ řekl Garin s úsměvem k sestřičce Máše a zamířil k východu.

Paková nahlédla do koupelny:

„Nezapomeňte na snídani!“

„A co doutník?“ zvolal Boris. „Kde je můj doutník?“

„V našem sanatoriu se na pokojích nekouří.“

„Kde je můj doutník?! Kdo si dovolil zničit můj doutník?! Shalino!“ úpěl Boris, vzápětí se rozvzlykal a začal zpívající kouli bušit do vody.

„Shalina očekává svého pána,“ pronesl androgyn mužským hlasem.

„Doktore Šterne, dejte mu doutník,“ rozhodl Garin už ve dveřích.

Štern vyjmul z pouzdra doutník, ořízl ho a i se zapalovačem podal Borisovi, který okamžitě přestal naříkat, kouli z rukou pustil a hlučně doutník rozkuřoval.

„Hello, hello, hello, how low...“ vyzpěvoval mezitím tyranosaurus pod vodou.

Apartmá č. 5 obývala pacientka jménem Angela. Sotva saniták zaklepal na dveře a otevřel je, už stála v předsínce s bledýma hadovitýma rukama zkříženýma na bledém břiše.

„Guten Tag, gnädige Frau!“ zavrkal Garin svou od gymnaziálních časů stále ještě obstojnou němčinou.

„Guten Tag, Herr Doktor Garin!“ odpověděla klidným nevzrušeným hlasem a její stále unavené výrazně namalované rty se na něj usmály.

„Haben Sie gut geschlafen?“*

„Nicht so sehr.“**

Otočila se ke Garinovi bledou macatou zadnicí a po hýždích se vypravila do pokoje. Šéflékař se svou svitou ji následoval.

*Spala jste dobře? (něm.)

**Moc ne. (něm.)

„Prosím posadte se,“ ukázala Angela na pohovku.

„Jste velmi laskavá!“ Garin strčil blackjack do kapsy pláště, zůstal stát a po doktorsku si promnul dlaně. „Zlobí vás něco? Máte z něčeho obavy? Nezneklidňuje vás něco?“

„Obavy, znepokojení,“ opakovala po něm s náznakem úsměvu, vyskočila a posadila se do křesla. „Samozřejmě to všechno cítím. Nikam to nezmizelo.“

„A co štěkající lidé?“

„Ti jsou tu taky.“

„Takže se vrátili?“

„Ne, prostě nikam neodešli.“

„Jen se vydávali za normální, neštěkající?“

„Genau.“*

„Je mi to jasné,“ poklepal se chápavě po koleni. „Přijmu vás hned po snídani, Máša vám řekne.“

„Dobře.“

„Máte nějaké přání?“

„Dnes v noci si tu někdo hodně nahlas pouštěl hudbu...“

„Skutečně?“ Garin si sejmul skřípec a otočil se k lékařům. „To je mi novinka!“

„Ve spánku jsem cosi nejasně zaznamenal,“ připustil Štern.

„A z kterého to bylo pokoje?“

„To nevím.“ Angela si z mísy vzala mandarinku a začala ji loupat.

„Jaká to byla hudba? Klasika? Jazz? Rock? Frock?“ mířil Štern odchlíplým rtem přímo na Angelu.

„Řekla bych, že to byla ruská hudba. Ruský pop.“

„Tak to jsme asi doma,“ usmála se Paková. „S tímhle problémem si poradíme, Angelo, spolehněte se.“

„Pevně doufám. Spánek je to nejkrásnější, co v životě mám. Přesněji řečeno, co mi v něm zbylo!“ rozesmála se.

„Tak to není!“ zaprotestoval zvučně Garin. „Čeká vás nádherná budoucnost! Po návratu z našeho zařízení se pro vás celý svět rozzáří novými barvami!“

*Přesně tak. (něm.)

„Ráda bych věřila...“

„Jak jste spokojena s análními procedurami?“ zeptala se jí doktorka Paková.

„Naprosto!“ Angela jí podala půlku oloupané mandarinky.

„Děkuji,“ odmítla Paková.

„A co balzámové masáže? A borovicové koupele?“ Garin si s poťšením prohlížel její čisté, pečlivě uklizené apartmá.

„To všechno je skvělé.“

„Co takhle trocha hojivé elektřiny?“ ukázal jí blackjack.

„S radostí!“ Sklouzla z křesla, přesunula se do ložnice, vyskočila na postel a položila se tváří dolů.

Garin jí výboj pustil nejdřív do levé půlky. Vykřikla do polštáře. Ošetřil tedy pravou. Výkřik se zopakoval.

Chvilí ještě ležela bez pohybu a pak se otočila na záda. Její už nemladé nalíčené rty se roztáhly do bezmocného úsměvu:

„Es war wundebar... danke...“*

„Aber bitte!“** usmál se spokojeně Garin.

„Čekáme vás na snídani,“ zazubila se na ni Paková.

„No a hned po snídani se stavíte u mě!“ Garin rezolutně zamířil k východu. „Já už si s těmi uštěkanci poradím!“

„Jste velmi laskav...“ skoro zářila Angela s očima upřenýma ke stropu.

Dveře č. 6 se před nimi otevřely samy. Pacient s živýma, nepokojnýma očima už stál na prahu a přívětivě se usmíval:

„Bonjour, Mesdames et Messieurs!“ pronesl rychle příjemným hlasem, dřív než Garin stačil otevřít ústa.

„Bonjour, Emmanuel!“ vyslovil slavnostně doktor a svůj blackjack pozvedl docela jako maršálskou hůl.

„Jak příjemné je pro mě vás všechny spatřit,“ spustil pacient perfektní angličtinou a rozmáchlým gestem zval všechny dál. „Věřte mi, že když po všech těch nočních mŕách, ranních depresivních úvahách, bolestných vzpomínkách a dalších podobných ohavnostech vidím vás – moudré, svěží, vlídné a znalé svého ušlechtilého řemesla – tohle vše se okamžitě rozptýlí jako dým!“

*Bylo to úžasné, děkuji. (něm.)

**Nu, není zač. (něm.)

„Pro nás je taky neobyčejně příjemné vidět vás takto bodrého a zdravého,“ poznamenala Paková a rezervovaně se usmála.

„Vypadáte úžasně,“ konstatoval opatrně Štern.

„Jistě, to je záviděníhodné!“ zahlasil Garin. „Hned je vidět, kdo se dnes v noci dobře vyspal...“

„Ach ano, vyspal jsem se báječně,“ řekl Emmanuel a ukázal na pohovku. „Posaďte se prosím! Spí se tu opravdu skvěle.“

„Díky!“ zůstal stát Garin. „Neslyšel jste v noci nějakou hudbu?“

„Hudbu? A v noci? Ne! Já sám hudbu provozuji jedině ve dne!“

Přesunul se k elektrickému pianinu, nastavenému podle jeho tělesné výšky, posadil se na židličku připomínající cyklistické sedlo a bez dlouhých příprav zahrál Chopinovo nocturno.

„Ohromné!“ Garin poplácal blackjackem po své široké dlani.

„Svůj život si neumím představit bez dvou věcí,“ zvedl Emmanuel hlavu od klaviatury. „Bez hudby a bez lásky.“

„A co politika?“ povytáhl obočí Garin.

„Ta je v mém životě přítomna z definice. Asi jako slunce nebo měsíc.“

„A nikam se nevytratí?“

„Přesně tak!“

„Výborně! A co nějaká přání? Obavy? Tísňě?“

„Všechno je v pořádku, všeho mám hojnost a nic navíc nepotřebuji.“

„Jak vám svědčí vakuové a balzámové masáže?“

„Výtečně, budu v nich rozhodně pokračovat.“

„A medikace?“

„Stále stejná, to přece víte, monsieur docteur!“

„Hlavně nezapomínejte na bahno, v tom je velká terapeutická síla.“

„Ach ano, *bahno*,“ pronesl rusky, přivřel oči a ohebné ruce zvedl nad hlavu. „Co bychom si počali, nebýt jeho?! Ólalá! Je zázračné! Zázračné! Díky bahnu jsem se vrátil do života. Do vašeho altajského bahna jsem se navždy zamiloval. Připadá mi, jako bychom byli muž a žena. Vzali jsme se na Altaji! Prožíváme bahenní líbáňky! Oddáváme se jeden druhému! Problém tu ovšem je – co si

bez něj počnu, až se vrátím do Paříže?! To si neumím představit! Co pak?! Mám si ho odsud nechat posílat v kontejnerech?!”

„Ale v Evropě jsou přece taky bahenní lázně,“ poznamenala doktorka Paková.

„Co jste to řekla?“ strnul najednou pacient.

„Říkám jen, že v Evropě jsou taky velmi dobré bahenní lázně,“ pokračovala obezřele a vyměnila si s Garinem významný pohled. „Karlovy Vary, Piešťany, Hévíz, Abano Terme...“

Emmanuel se na Pakovou nechápavě zadíval a náhle zachrop-
těl nízkým zlověstným hlasem:

„Connasse de merde!“*

Odrazil se od svého sedla, skočil doktorce na nohu, hadovitýma rukama ji ovinul jako chapadly a pak se do ní zakousl. Garin byl ale v pohotovosti: neuplynuly ani tři vteřiny – a z blackjacku k pacientově zadnici nevyhlédly terapeutické modravé, nýbrž jedovatě žlutozelené záblesky. Ječící Emmanuel se svalil na koberec a s chroptěním se roztočil na místě jako káča.

„Saniťáci!“ zavolal hlasitě, ale klidně Garin.

Dva muži, kteří původně zůstali přede dveřmi, vběhli do místnosti, chopili se pacienta a přimáčkli ho k podlaze. Ten jen chrлил sípavě francouzské sprostárny, obrátil oči v sloup a na rtech se mu objevila pěna. Jedna ze sester vytáhla z kapsy pláště pouzdro, sáhla do něj pro injekční stříkačku a sklonila se nad Emmanuelem.

„Zteč malicherných pletich neumělo snést spravedlivé srdce poety...“ povzdechl si Garin společně s Lermontovem. „A neznámo proč to přichází vždycky ráno.“

„Raptus a k tomu Kandinského-Clérambaultův syndrom,“ poznamenala doktorka Paková a narovнала si posunutě brýle.

„Nekousl vás moc?“

„Ne, nedělejte si starosti. Ale musím říct, že pokaždé znovu obdivuji vaši bleskovou reakci.“

„Jinak to nejde,“ ušklíbl se Garin. „Všimla jste si, že se vrhá zásadně na ženy? A zásadně na jejich nohy! Na moje to nezkusí. Já bych ho ale zahánět nemusel, do reality by ho rychle vrátil titan...“

*Ty píčo zasraná! (franc.)

Všichni se zasmáli. Sestra už mezitím zapíchla injekční jehlu do pacientova ramene.

„Jeho anamnézu přece znáte, doktore,“ pohlédla Paková na ryčící Emmanuelova ústa. «Nepřístojně nedostupná kolena přezíravé učitelky geometrie...»

„No ano,“ povzdechl si Garin. „Geometrie je velká věda!“

„A on zase příliš pilný žák...“

„Ženská kolena dokážou připravit o rozum nejen muže...“ podotkla zamyšleně Máša.

„Jsem s to pít vláhu z vaší český kolenní,“ zacitoval tentokrát doktor Štern.

„Pokročme dál, panstvo!“ zavelel Garin. „Přeneste pacienta do postele. A vy na něj dohlédněte, Marino.“

„Dobře, pane doktore,“ přikývla sestřička.

Pacient za dveřmi č. 7 seděl na trenažéru a vytrvale si posiloval hýždě.

„Dobré jitro, Vladimire!“ pozdravil ho Garin.

„Já to nebyl,“ broukl pohupující se pacient.

„Jak jste se ráčil vyspat?“

„Já to nebyl.“

„Máte nějaké stížnosti?“

„Já to nebyl.“

„Cítíte se pohodlně?“

„Já to nebyl.“

„Máte nějaká přání?“

„Já to nebyl.“

Na takové odpovědi tu doktor byl zvyklý, a tak se jen prošel obývacím apartmá. Všude tu bylo čisto a uklizeno, vše stálo či leželo na svých místech. Garin pohlédl na audiovideověž.

„Poslouchal jste dnes v noci hudbu?“

„Já to nebyl,“ houpal se pacient dál.

Paková vzala do ruky ovladač a stiskla několik tlačítek. Ve vzduchu naskočil hologram a Johnny Uranoff, oblečený podle módy 50. let, začal zpívat svůj slavný hit Bez tebe nemůžu žít!

„Tohle jste poslouchal dnes v noci ve tři šestnáct.“

„Já to nebyl.“

Doktorka objevila ještě několik Johnnyho písní – Nelíbej mě, Starý přítel či Vodku si dejme, milej kámo!.

„A tohle jste poslouchal taky.“

„Já to nebyl.“

„Drahý Vladimire,“ zhoupl se šéflékař na titanových nohou. „Naši pacienti, z nichž někteří patří k vašim přátelům, si stěžují na hlasitou noční hudbu.“

„Já to nebyl.“

„Moc vás prosíme, abyste hudbu poslouchal jen přes den a pokud možno ne po obědě, kdy všichni odpočívají.“

„Já to nebyl.“ Vladimír seskočil z trenažéru, otřel se ručníkem a nastavil Garinovi hýždě.

Doktor do nich vystřelil po bleděmodrém blesku.

Pacient ani nehlesl.

„A já vás ještě jednou důrazně žádám, abyste neházel kamením po mém kocourovi,“ vyšpulil spodní ret Štern.

„Já to nebyl,“ popotáhl Vladimír a s ručníkem v ruce se odkolébál do koupelny.

„Stabilní,“ utrousil Garin směrem k Máše a zamířil ke dveřím.

„Čekáme vás na snídani!“ křikla doktorka Paková.

„Já to nebyl!“ dolétlo k nim z koupelny, kde už hlučně syčela sprcha.

„Tak on pořád hází kameny po Achnatonovi?“ zeptal se Garin Šterna už na chodbě.

„No ano,“ přikývl ten. „Zaplatpánbu zatím bez následků.“

„Mnoho...“ Garin se pleskl po stehně a zamířil k osmičce.

„To budou traumata z dětství,“ usoudila doktorka Paková.

„Spíš z puberty,“ upřesnil Štern.

„V tom s vámi nesouhlasím!“ odsekla Paková.

„Však já si tím taky nejsem jist...“

„Johnny Uranoff...“ pronesl zadumaně Garin. „Můj děda ho zbožňoval. Dral se na jeho koncerty, sbíral jeho desky...“

„Moje babička taky,“ zaškaredil se Štern. „Nelíbej mě v noci světlé, líbej mě za noci temné!“

„Nic zlého jsi neprovedla, jenom krevs mi pila, cos ty sama otrávil...“ pokračovala hned Máša.

„Proboha a odkud to znáte vy?“ zastavil se zaraženě Garin.

„Novoruská pop-kultura mi rozhodně není cizí. Retro z padesátých let si poslechnu ráda.“

„Tohle já neznám vůbec,“ usmála se Paková.

„To jste o nic nepřišla,“ vykročil dál šéflékař. „Je to nanejvýš povyražení pro davы...“

„Ale rock zpíval výborně,“ namítl Štern. „Rozhodně tedy ne hůř než Elvis...“

„Ne hůř snad...“

Poslední pacient seděl se zavřenýma očima v pokoji, na tatami vedle pohovky. Takhle to bylo během vizity každé ráno a všichni v Garinově svítě už si na to zvykli. A on si zvykl, že už s tím počítají.

„Ohajó gozaimasu, Šinzó-san!“ pronesl Garin.

„Dobré jitro, pane doktore!“ odpověděl vstřícnou ruštinou jeho pacient, ale oči dál nechal zavřené.

„Zase jste špatně spal? Zase vás něco zneklidňuje?“ přešel Garin do angličtiny.

„To ano, spal jsem špatně. A zase mne něco zneklidnilo. Ale o tom bych si s vámi rád popovídal v soukromí.“

„Samozřejmě!“ klepl se Garin po koleni. „Hned po snídani se u mě stavte. Máša pro vás dojde.“

„Díky, pane doktore.“

„Co procedury? Jste spokojen?“

„Ale ano! Obzvláště mi prospívají radonové koupele.“

„A zkoušel jste i borovicové?“

„Zatím ne.“

„Tak ty vám vřele doporučuju.“

„Díky, doktore!“

Venku na chodbě doktor vydal pár pokynů jak lékařským kolegům, tak ostatnímu personálu a pak je všechny nechal běžet.

Snídaně začala jako vždy v půl desáté a proběhla bez jakýchkoli excesů. Po snídani Garin přijal Angelu. Vstoupila po svých postarších hýždích do šéflékařovy ordinace, doplahočila se ke křeslu, stojícímu vedle Garinova psacího stolu, nadskočila a posadila se.

„Tak tedy,“ odtrhl doktor pohled od hologramu s jejím chorobopisem, který si zrovna prohlížel, „štěkající lidé, říkáte?“

„No ano, štěkající lidi,“ povzdechla si a přimhouřila světlezelené oči s decentně nalíčenými řasami. „Ale tohle moje hlavní trauma už přece dobře znáte.“

„Nesmysl! Ani jediný člověk na světě není s to přesně vyhodnotit svá ústřední traumata, věřte mým zkušenostem. Lidi nejsou bohové, madam. Jistě, tu a tam se to stane. Ale málokdy. Hlavní traumata pro nás až na výjimky zůstávají tajemstvím. Jako ukrytá v bouřkových mračnech podvědomí. Unterbewusstsein...* Čistá nebeská báň vědomí nás nutí plést si je s jinými, méně destruktivními traumaty. Třeba s péřovými oblaky. Jenže bílá není vždy bílá – o černé ani nemluvě!“

„Jistě, ale já si přece pamatuju jen to, co si pamatovat můžu, to, co jsem prožila, a to už jsem vám snad všechno vypověděla, doktore.“

„Tak mi to vypovězte ještě jednou.“

„Ale proč, když už to všechno víte...“

„Čím víc o tom budete mluvit, tím víc prospějete svému zdraví. Berte to jako axiom.“

„Tak dobře...“ povzdechla si znovu, promnula úzké dlaně a tenké paže, ohebné jako liány, nechala klesnout na loketní opěrky křesla. „Umíte si představit, co je to internátní škola pro budoucí politiky?“

„To ano, to rozhodně umím. Sám jsem se jako student párkrát dostal do genového inkubátoru.“

„Dejme tomu, že je mi třeba jedenáct. A jsem v té internátní škole... Maloměstáči si obyčejně myslí, že politik je člověk, který se zcela přirozeně a samozřejmě pohybuje na veřejnosti, umí před ní působivě vystupovat, rychle a přesně formulovat či drze a chytře odrážet novinářské špílce. Jenže politika – to není divadlo pro masu, ale...“

„...rozhodování. A odpovědnost za vlastní rozhodnutí.“

„Přirozeně. Jenže máte-li dospět k nějakému rozhodnutí, musíte je hlavně *vysedět*.“

„Jako vejce!“

*Podvědomí (něm.)

„Přesně tak! Proto nás od útlého věku učili věci vysedět. Hlavně kvůli tomu jsme dostali tak neobvyklou fyzickou podobu. Však jsem si s ní taky užila své. To nás třeba vzali do města na procházku – a kluci kolem se nám pošklebují: Tak co, prdelky, kdy z vás budou prdele? Tenkrát nám nikdo neříkal PB, political beings.“

„To se přece děje i přímo ve škole, že se vám někdo pošklebuje. Třeba mně nadávali Gařín-Tatařín – přestože jsem rodilý Rus.“

„*Gařín-Tatařín...*“ opakovala po něm rusky. „Jak dojemné! Já si svůj pohár sirotčí hořkosti do dna užila hlavně na internetu. Z depresí mě dokázalo dostat jedině studium. Měli jsme skvělé kantory, kteří nás na příští život připravovali s opravdovým zaujetím. Pořád jsme se jen učili a učili. To vyučování bylo nepřetržité, ale nejednotvárné. Pan ředitel byl osobnost vyloženě kreativní. Proto nám *bytostnou usazenost* imputovali vskutku tvůrčím způsobem. Biologii jsme studovali v lese, latinu a matematiku na břehu našeho jezera a třeba učebnou římského práva se stalo naše antické muzeum. Hodně se nám toho dovolovalo. I když tu a tam, někdy dokonce veřejně, nám seřezali i náš hlavní pracovní nástroj – zadek. To jinak nejde! Byli jsme však svobodnější než obyčejní školáci. Připravovali nás tam na dlouhý a odpovědný život ve prospěch celé společnosti. Ve vyšších třídách už nám přednášeli vysokoškolské profesoři. Třeba na světovou literaturu jsme měli úžasného pedagoga, profesora Goldenbrusta, což byl zapálený knihomol s fenomenální pamětí a zároveň skutečný novátor a pravý fanatik svého životního poslání. Když nám třeba jednou chtěl přiblížit dětství Gargantuovo, pro ilustraci pro nás uspořádal velkolepou performanci: do školy přivezl řeznický bourací stůl s celým pečeným prasetem a k tomu si přivedl i neuvěřitelně tlustou ženskou, které říkal nevěsta; pak se sám svlékl, vzal nádobu s rozpuštěným sádlem, nevěstu jím polil, pak se rozplakal, začal dupat a k tomu volat maminku...“

„K věci, Angelo, k věci!“ zabubnoval Garin do stolu masivními prsty.

„Ach ano, jistě. Promiňte, trochu jsem odbočila... Stalo se to při hodině sociální orientace. Najednou se mi chtělo strašně na záchod, tak jsem se jako obvykle dovolila a šla. Jak víte, záchod jsme měli společný, protože my PB před sebou nemáme co skrývat

a čuráme zadkem. Když už jsem se ale k tomu záchodu blížila, najednou jsem z tělocvičny zaslechla takové zvláštní zvuky. No a jak víte, zvědavost je jedním z mých nejtypičtějších rysů...“

„Což je skvělé!“

„Tak jsem do těch pootevřených dveří vstoupila. Tělocvična byla prázdná. Ty podivné zvuky zaznívaly ze sousedního skladu sportovního náradí. Rozeznala jsem hlas našeho zástupce ředitele, což byl drsný a přísný muž, a jednoho z nás, Nicolase. Zástupce ředitele s ním dělal něco, co si Nicolas nepřál. Zástupce jako by mu vydával úsečné povely – tak!tak!tak! – a on fňukal ne!ne!ne! A nejpodivuhodnější na tom všem bylo, že někde blizoučko štěkal pes, někde přímo pod okny, a to přesně v rytmu onoho taktaktak. Hafhafhaf, taktaktak, hafhafhaf, taktaktak – jako kulomet. Opatrně jsem přistoupila až ke dveřím, nakoukla klíčovou dírkou dovnitř a tam uviděla... uviděla jsem... jak... jak... ten zástupce ředitele...“

Angela se najednou drobně roztrásla, a to v takové frekvenci, že se obrys jejího okrouhlého těla rozmazal. Jen ruce se začaly do loketních opěrek a zůstávaly zcela bez pohybu.

Garin sledoval proměnu své pacientky zcela nezúčastněně. Angela se už netrásla, ale pravidelně a mohutně vibrovala, dočista jako dusací stroj. Platon Iljič vytáhl z krabičky papirosu, zapálil si, vstal a přešel k oknu. Slunce už stálo vysoko, drozdi utichli a v korunách stromů se teď ozývali docela jiní ptáci.

„Řekni mi, ženo věrná má, zda oddaně ses chvěla,“ zacitoval polohlasně z Bloka, jednu ruku založil za záda, dál kouřil a pohupoval se na titanových nohách. Ve zlatých obroučkách jeho skřípce se odráželo vydatné dubnové slunce.

Když se Angela přestala třást, on právě zamačkával nedopalek do popelníku.

„No prosím... už zase...“ vydechla ztěžka.

„To nic, to nic,“ rozháněl doktor dlaní dým nad psacím stolem. „Vašemu svalstvu to může jenom prospět.“

„Vždycky to přijde... tak nevhod... Člověk se musí stydět...“

„Hlavně si s tím nelamte hlavu, to přece není epilepsie!“

„Já vím, ale stejně...“ vydechla. „Pořád si na to ne a ne zvyknout!“

„Ale to je přece váš ušlechtilý třas, který si pamatuje celá Evropa.“

„Jenže co mám dělat s těmi štěkajícími lidmi, pane doktore?“ Angela se začala dotýkat svých obrovských zrudlých ochablých tváří.

„Co máte dělat?“ zabubnoval znovu prsty do stolu a najednou jí zuřivě, hrubě a co nejhlasitěji zaštěkal přímo do obličej:

„Haf! Hafhaf!“

Zděšeně se zvrátila do křesla a zakryla si oči rukama. On ale ty dva bledé šlahouny popadl a z Angeliny tváře je odtáhl:

„Tak dost! Stačilo divadla, madam! Přestaňte mi laskavě lháááá!“

Angela se rozeštkala. Garin povstal, obešel stůl a výhruzně nad ní sklonil svůj starozákonní vous a děsivě hákovitý nos:

„Jak dlouho mě ještě chcete oblbovat?! Já nejsem žádná flét-na, má milá! Ani kontrafagot! Jsem doktor Garin, krucinálfagot! A pískat a hrát na sebe nikomu nedovolím!“

Pacientka vzlykala.

Garin začal zběsile přecházet po místnosti.

„Víte vy, co je to *potrhaná zástěna*? Co je to *fiktivní oběť*? Co je to *dočasná bezmoc*? Co je to *ztracená stopa*? Nevíte? Tak já vám to vysvětlím! Já vám ukážu, madam, co je to svátost Boží! No prosím, tak ji trápí štěkající lidé! Člověkopejsci! Jak roztomilé! A co mlčící lidé, ti vám starost nedělají?! Homo tacet vás neznepokojuje? Tak on tam štěkal pejsek v rytmu pedagogovy kopulace – hafhafhaf! To je mi pohroma! A to jste si v té tělocvičně nepovšimla člověka, člověka *obludně* mlčícího?! Stál v pravém koutě, ten mlčící pán. A vy jste ho snad neviděla? Vždyť ho přece znáte! Tak znáte, nebo neznáte?! Odpovězte mi, krucipráce! Znáte?!“

Skrze vzlyky přikývla.

Položil jí těžkou ruku na chvějící se záda a pokračoval už podstatně klidnějším tónem:

„To víte, že ho znáte. Až příliš dobře. Bylo vám šest, když do vaší ložnice vkročil vychovatel Ernst s plácačkou na mouchy a se širokou izolepou v ruce. A řekl vám: Takže jak jsme se domluvili, Angelo! A vy jste přikývla. Nato vám izolepou přelepil pusy, jíž jste toho tolik nabřebentila. A začal vás řezat plácačkou na mouchy. Třískal váš nádherný mladoučkový zadeček. No a přímo za ním stál ten člověk. Ačkoli – zrovna člověk to moc není. Je průzračný, ale

zároveň potemnělý. No nemám pravdu? Ale vidět skrz něj přece jen trochu je. Protože je *kalný*. Stál tam Kalný. S patkou, knírkem a prostřelenou lebkou. Tak stál, nebo ne?!

„Ale... odkud to víte?“

„Odtamtud!“ pronesl smrtelně vážně Garin a lehce se zhoupnul na titanových nohou. „Takže opusťme historku o štěkajících lidech jednou provždy. Jste připravena vylíčit mi své první setkání s Kalným?“

„Ne... toho se bojím...“

„Dobře, tak to uděláte příště. Pro dnešek to stačilo. A ničeho se nebojte. Jsem tu s vámi. Kalný už vám neublíží.“

Vzal ji za ruku:

„Angelo, oba nás čeká velká práce: zaženeme Kalného jednou provždy do jeho pekel. Ale musíme si navzájem pomáhat. Umožníte mi, abych vám pomohl?“

„Ano, doktore.“

„V tom případě to rád udělám.“

Vzal ze stolu balíček papírových kapesníků, jeden vytáhl a přiložil ho k Angelininu plochému nosu. Hlasitě se vysmrkala, pak se kapesníku chopila a začala si utírat slzy.

„A teď běžte zpátky na pokoj, přijde sestra a píchne vám injekci. Prášky berte jako doposud, přidávat vám žádné nebudu, protože jen tak zbůhdarma polykat chemické preparáty není dobré. Po injekci si půl hodinky odpočiňte a pak vesele do lesa. Mezi cedry! Abgemacht?“*

„Abgemacht, Herr Doktor,“ vydechla Angela a bezmocně se usmála.

„Můžete jít.“ Garin se posadil ke stolu.

Angela neobratně sklouzla z křesla na podlahu a unaveně se po hýždích vlekla ke dveřím. Zrovna na ně někdo zaklepal.

„Vstupte!“ Garin už mezitím v prstech mnul další papiroso.

Vešla Paková, udělala Angele místo a zavřela za ní dveře.

„Copak, že by krize?“ zeptala se a přistoupila ke stolu. „Nebo už vrchol krize?“

„Spíš bídny spánek,“ Garin si zapálil.

*Dohodnuto? (něm.)

„Vypadala hrozně...“

„Hluboký spánek lepší než vánek.“

„Dal byste mi jednu cigaretu, doktore?“

„Ale vy už přece nekouříte, paní kolegyně...“

Jen mávla malou svižnou rukou. Podal jí tedy krabičku s papírosami a připálil jí.

„Mám dotaz ke dvěma pacientům – k Donaldu a k Borisovi.“

„Poslouchám vás.“ Garin se zvrátil do křesla a mocně zadýmal.

„Symptomy se sice zdají být různé, ale patologické důsledky jsou si podobné a etiologie taky – ostatně to už jsme probírali.“

„Jistě.“

„A nemáme jim naordinovat stejný koktejl? Myslím sedmičku...“

„Vy nejste spokojena s výsledky?“

„Jsou stabilní, ale jejich stav se nijak významněji nelepší.“

„Vy byste toho chtěla moc, doktorko. Oba mají rozsáhlé psychosomatické potíže jako agravace, autochtonnost či hyperkineze.“

„Akatie.“

„Jistě, jistě, ale u Donalda pozorujeme taky egocentrický gigantismus a u Borise výrazný sklon ke kverulantství. Neustále všechny z něčeho obviňuje...“

„Ale těžiště jejich problémů je v zásadě stejné.“

„To ano.“

„Takže bychom to zkusili?“

„Myslíte zabít dvě mouchy jednou ranou? Jen do toho! Jak se říká, tvrdé dřevo červotoč nesežere.“

„Dobře. Takže *kompot* č. 7.“

„Zjistil jsem, že jste Vladimira předala Šternovi.“

„Máte něco proti tomu?“

„Ne. Pokud si ho převzal, je to v pořádku. Ale copak – Mistr Játone byl vás přestal bavit?“

„Víte... necítím jeho osobnost. Příznaky jsou jasné, ale do něj osobně vůbec nevidím...“

„Milá doktorko, v naší práci je důležitá validita, validita...“

„...a ještě jednou validita,“ vyfoukla kouř Paková. „Nic jiného, jenže je tu taky *self*, doktore.“

„Zajisté, jak jinak!“ Garin si pohladil starozákonní vous. „*Self* zatím nikdo nezrušil.“

„Proto jsem Volodu šoupla Šternovi – když dovolíte!“ rozesmála se. Garin se v křesle usadil co nejpohodlněji a skrz skřípec se na ni pozorně zadíval:

„Poslyšte... Nemáte nějaké potíže nebo starosti?“

„Vůbec ne. Jen jsem se moc nevyspala.“

„Že by drozdi?“

„Ne, dopisy.“

„Z Londýna?“

Příkývla, zamáčkla papirosu, rozepnula si bílé kalhoty, trochu si je stáhla, předklonila se a ňadry dolehla na okraj Garinova stolu:

„Mohla bych vás o něco poprosit, doktore?“

„Jsem vám kdykoli k službám!“ zabroukal Platon Iljič, vstal, sejmul z hřebíku blackjack a vypálil do úhledných drobných půlek dva modravé blesky, čímž ji přiměl ke dvěma tlumeným výkřikům.

„Děkuji vám!“ Doktorka ještě chvilku poležela na stole, ale pak vstala, dala se do pořádku a narovнала si brýle. „Co bychom si počali, kdybyste nebyl tak hypermoderní!“

„Vždyť já sám se bez toho taky neobejdu...“

„Uvidíme se u oběda, doktore!“

„Mějte se!“

Paková vrazila ruce do kapes pláště a rezolutně zamířila ke dveřím.

„Doktorko Paková!“ zavolal na ni Garin a pleskal si blackjackem po levé dlani.

Otočila se.

„Nejste z nových pacientů trochu zklamaná?“

„Ale kdež, doktore! Naštěstí se nevyznačují ani inkoherencí, ani imbecilitou, ani idiocií. Jedině snad že jsou všichni komorbidní.“

„Inu, jsou to kytice vskutku pestré.“

„No právě...“

„Takže se vám stýská po těch původních? Litujete, že jsme je museli z hodiny na hodinu z léčení propustit?“

„Proč bych litovala, doktore?“ pokrčila subtilními ostrými ramínky. „Ovšem... byli mezi nimi i lidé, no... mnohem sympatičtější.“

„Protože to byli *lidé!*“ pozvedl významně blackjack Garin.
„Lidé,“ opakovala po něm. „A povinnost vůči nim!“
„Povinnost... Jenže plnit povinnost není vždy med, doktorko!“
„Profese je profese,“ povzdechla si.
„Profese není konfese.“
„Přesně tak,“ přikývla vážně Paková a odešla.

Před obědem stihl Garin přijmout ještě Justina a Šinzóa. S Justinem rychle probrali *bahno* a pacient opouštěl šéflékařovu ordinaci sice v slzách, ale plně uspokojený, zato nikam nespěchající Šinzó Garina připravil o půldruhé hodiny. Na nudné patrony si doktor zrovna nepotrpěl, ale uměl se plně ovládat a své priority kontrolovat. Když Šinzó-san konečně slezl z křesla na zem a nevrženě zašelestil suchými hýžděmi po parketách ke dveřím, Garin mu jako vždy popřál hodně zdraví, rozsvítil hologram dopisu Jevseje Voskova, s úsměvem prolístoval text jeho románu, vybral si čtvrtou kapitolu, zapálil si a pustil se do čtení:

IV

Jitřní srpnové slunce s všemocným důrazem polévalo jemně zlatistou glazurou chatové kolonie za Moskvou, když zbrusu nový nákladáček rodiny Bobrovových vyjel na Kyjevskou silnici a uhněl k hlavnímu městu. Za volantem seděl Petr, na sedadlo vedle něj se usadila jeho věrná a hodná žena Nastasja, která se stoickou potěchou sdílela s mužem všechno, co jim osud zatím připravil a ještě připraví. Už je to měsíc, co se nedostali na Kalužský trh, který jim byl tolik blízký, protože se stal jejich vskutku osudovou hvězdou, pod níž ze socialistického popela povstala celá rodina Bobrovova. Jak se jim už po tržišti stýskalo! A věru nebylo divu, že za volantem nákladáčku, na jehož dveřích se krásně vyjímalá usměvavá dojička s dížkou čerstvého mléka (to vše na pozadí typicky venkovské krajiny s kravami a břízkami), nesesedl šofér Vasja, ale právě sám Petr.

Červenec je pro rolníky měsíc opravdu náročný. Letošní senoseč byla obzvlášť namáhavá a vyžádala si od Bobrovových mobilizaci všech rodinných sil. Další lidi bylo třeba ještě najmout, aby

měl kdo sekat, kopit a pak odvážet pod střechu drahocenné středoruské seno, které tolik potřebovalo jejich osm krav švýcarského plemene, jež se už dávno staly součástí pracovitě a bohabojně Bobrovovy rodiny.

Manželé radostně hleděli do kraje. Nákladáček podjel okružní dálnici a ocitl se v Moskvě. Za čelním sklem se tyčily novostavby, slibující Moskvanům tisíce nových světlých příbytků, které měly vystřídat ubohé stalinské společné byty. Proslulé pětipatrové paneláky s přistavenými výtahy, zvané berijovky, vyrůstaly doslova všude a manželé Bobrovovi se nemohli vynadívát na jejich pestrý nátěr. Z těch domů přímo vanul nový svobodný život v dostatku, který do Sovětského svazu přišel díky soudruhu Berijovi, prozíravě a neúnavně pečujícímu o štěstí sovětských občanů. Ulice se rozšířily a aut přibýlo. Sovětské, americké, turecké a italské vozy se ve svorných proudech řítily do metropole sovětského státu.

„Jen se podívej, Péto, jak ta Moskva zkrásněla!“ usmívala se Nastasja.

„Paráda!“ pokařoval Petr americkou cigaretu.

Přehnali se širokou třídou s dubovými alejemi – a najednou byli na Kalužském náměstí s krásnou půlkruhovou budovou. Na její fasádě se skvěl obrovitý portrét Lavrentije Pavloviče Beriji, po jehož stranách byly menší podobizny Děkanozova a Malenkova. Vpravo od náměstí už zahlédli obrovitou kopuli Kalužského tržiště.

Bobrovovi vydechli úžasem: zatímco dřív kopuli zdobila jen strakatá kráva s pořádným vemenem, teď se tam objevil i býk! Mohutný, rohatý a s kovovým kruhem v nose...

„Takže Leonid Iljič prosadil i maso!“ vydechl nadšeně Petr a nedopalek cigarety vyplivl oknem ven.

„Prosadil, požehnání naše!“ spráskla rukama Nastasja.

Petr samou radostí div nevrazil do mercedesu. Pak odbočil k budově tržiště, zajel na parkoviště, vypnul motor a pustil emoce ze řetězu – vyskočil z kabiny na asfalt a přímo mezi auty se roztančil.

Býk na střeše – to je tedy něco! Konečně se splnilo to, o čem snili nejen Bobrovovi, ale všichni prodejci na Kalužském trhu, kteří tu obchodovali už tři roky. Tržiště se otevřelo už v osmapadesátém, ale rolníci tu mohli prodávat jen drůbež a mléčné výrobky, zatímco

maso ÚV KSSS povolil prodávat jen ve státních obchodech. Jenže ředitel tržiště Leonid Iljič, který našťestí kdysi působil ve stranicovém aparátu, měl na ÚV své lidi. Takže teď bude maso k dostání nejen na Kalužském, ale možná i na dalších tržištích. Což znamená, že se na trhy povalí mnohem víc zákazníků a kromě masa nakoupí i Bobrovových máslo, tvaroh a smetanu. To bude senzace! A těch prachů!

Bobrovovi začali horlivě pobíhat po parkovišti: Nastasja už otevřela zadní dveře auta, kdežto Petr sehnal nosiče a každému z nich strčil zbrusu nový rublík:

„Mládenci, todle všechno mi bleskově hodte do mlíčný řady, stánky 12–14!“

Opálení studentští brigádníci, ochotní za slušné peníze udělat cokoli, se chopili nádob s mlékem, tvarohem a máslem a všechno to odnášeli přímo na tržiště. A Bobrovovi se jim sami taky hnali v patách, jak hořeli netrpělivostí: to je přece tržiště, jejich tržiště! Přesně to, které je vytáhlo z kolchozní bídy, přineslo jim dostatek a dalo jim smysl života. Jakmile se ocitli uvnitř, nestačili se divit, jaký ruch panuje v uličkách s masem! Na hácích tu visely telecí, vepřové i skopové půlky, na pultech ležely šunky, kravské hlavy, růžové vepřové, červené hovězí, bifteky, žebra, ohony, uši, ledviny i játra... A nad tím vším se pod stropem vznášejí pestrobarevné balóanky! Prostě nádhera! Petr až mhouřil oči štěstím...

„To vše je vůle tvá, Pane!“ trnula štěstím Nastasja a horoucně se pokřivovala.

A pak už spěchali do důvěrně známé uličky mléčných stánků, k důvěrně známým a srdci milým tvářím Natašky, báby Duni, Pachoma, dědka Abrašky či Nelky-Pohonilky:

„Bobrovovi! Vy jste tu teda nebyli už pěkně dlouho!“

Nastasja se rozběhla ke svým prodavačkám, roztomilým a vlídným Leně, Tosje a Aňutě:

„Zdravím vás, děvčata!“

„Dobrý ráno, Nastasjo Sergejevno!“

Všechny jsou v bílém jako zdravotní sestry, úzkostlivě čisté, všem za mramorovými pulty s vysoce kvalitní produkcí Bobrovovy farmy září ve tváři přívětivý úsměv.